

»Hvor mange medlemmer af fagforeningerne har i 1994 benyttet sig af den gældende adgang til at melde fra med hensyn til at yde tilskud til politisk virksomhed?«

Dette spørgsmål blev stillet allerede den 4. maj. Efter at udvalget gentagne gange havde rykket uden at få svar, efter at udvalget besluttede at udsætte afgivelse af tillægsbetænkning, fordi der ikke var afgivet svar, kom der i går, torsdag den 1. juni, et svar fra justitsministeren, som er baseret på et svar fra arbejdsministeren, og det lyder i al sin enkelhed og korthed som følger:

»Arbejdsministeriet har i den forbindelse hørt Landsorganisationen i Danmark. LO har i skrivelse af dags dato . . . « – det vil altså sige den 1. juni – »... oplyst, at LO ikke bliver informeret om sine medlemsforbunds og deres respektive afdelingers økonomiske bidrag til politiske partier. LO er således ikke i stand til at besvare de stillede spørgsmål inden den stillede tidsfrist.«

Det er svaret, som jo ikke er noget svar. Det, vi her får meddelt fra arbejdsministeren, er, at LO ikke har ønsket at give disse oplysninger. Det, vi her får oplyst, er, at udvalget den 4. maj har stillet et meget klart, meget enkelt spørgsmål, og så skulle LO – og det er til syvende og sidst arbejdsministerens ansvar – bruge 28 dage på at forfatte et svar på fire linjer, der bare siger, at LO ikke ser sig i stand til at besvare de stillede spørgsmål inden for den stillede tidsfrist. Det svar kunne vi have fået med det samme.

Vi må sige, at det er en kritisabel sagsbehandling. Det er et spørgsmål, som er af central betydning for bl.a. det ændringsforslag, der var stillet til andenbehandlingen. Det er et spørgsmål, hvor besvarelsen er af central betydning for en meget principiel debat om tvangsudskrivningen af midler fra fagbevægelsen til bl.a. Socialdemokratiet.

Derfor kan jeg ikke frigøre mig for en mistanke om, at grunden til, at LO og arbejdsministeren ikke har ønsket at give dette svar til Folketinget inden den afsluttende behandling, simpelt hen er, at LO og arbejdsministeren ikke har noget ønske om en åben debat om dette spørgsmål, som Socialdemokratiet jo godt ved at rigtig mange af fagbevægelsens medlemmer er kritisk optaget af.

Jeg vil godt bruge det udtryk at sige, at det er en meget arrogant holdning over for Folketinget, at der skal gå 28 dage med at forfatte et svar på fire linjer, som ikke er noget svar, men er en afvisning af at svare.

Den situation, vi nu står i, hvor et flertal i Folketinget altså vedtager denne lovgivning, uden at vi har fået vores ønske opfyldt om at få lavet en regel, så fagforeningernes medlemmer skal melde til, for at fagbevægelsen kan give tilskud til politisk virksomhed, er så, at vi i stedet for må rette en kraftig opfordring til fagbevægelsens medlemmer om at udnytte den gældende ret og i massivt tal at melde fra med hensyn til at yde tilskud til politisk virksomhed.

Det, vi altså vil opfordre fagbevægelsens medlemmer til, er: Benyt den kupon, som der er lovkrav om at sende ud hvert eneste år. Benyt den kupon. Sæt kryds, som betyder, at man melder fra, at man siger nej til, at fagforeningen kan yde tilskud til politisk virksomhed. Hvis et massivt antal af fagbevægelsens medlemmer udnytter denne mulighed for at melde fra, vil det udløse et sådant pres på fagbevægelsens kompetente organer – det være sig hovedbestyrelser, det være sig kongresser – at det ikke kan undgå at give anledning til en kritisk overvejelse om, hvorvidt det er rimeligt, at fagbevægelsen fortsat foretager tvangsudskrivning af medlemmernes kontingenter til bl.a. Socialdemokratiet.

Derfor må vi opfordre til, at de mange, mange tusinder af fagforeningsmedlemmer, som er utilfredse med, at deres kontingentpenge går til at støtte politisk virksomhed, de er uenige i, benytter den adgang, der nu er til at melde fra med hensyn til at yde tilskud til politisk virksomhed.

Vi må gøre opmærksom på, at den partistøtte, som efter al sandsynlighed bliver vedtaget under næste punkt på dagsordenen, vil medføre, at Socialdemokratiet fremover vil få mere end 20 mio. kr. – i hvert fald med det nuværende stemmetal – om året i statstilskud. På den baggrund forekommer det helt urimeligt, at der fortsat skal foretages tvangsudskrivning af fagforeningsmedlemmernes kontingenter til Socialdemokratiet, kontingentindbetalinger, som i forvejen er skattefradragsberettigede.

Det er altså den situation, vi er ladt tilbage i, at vi må opfordre til, at man i massivt tal udnytter adgangen til at melde fra, således at vi kan få en tiltrængt og kritisk debat i fagbevægelsen om, hvorvidt det er rimeligt, at fagforeningerne fortsat yder massive tilskud til Socialdemokratiet.